

[Thorkil Kristensen.]

handling i Kiel, hvor man kun taler om selve frihedsrettighederne, men det må jo ikke forhindre, at vi stadig har dette krav for øje.

Jeg kan ikke lade være med at sige, at de argumenter, særlig af økonomisk art, som man fra tysk, specielt fra holstensk side, har søgt at fremføre mod denne administrative adskillelse, forekommer mig at være overmåde tynde og i virkeligheden uden nogen som helst virkelig gehalt. De argumenter, den nuværende slesvig-holstenske ministerpræsident har fremført for, at Slesvig-Holsten ikke burde gøres mindre, men større, har, når man ser dem efter i sømmene, ikke noget med landets størrelse at gøre. Det, man påviser, er, at Slesvig-Holsten har særlig store byrder at bære, fordi det i realiteten bærer visse byrder, der angår Tyskland som helhed. Det er altså ikke, fordi Slesvig-Holsten er for lille, det er simpelthen fordi det har en uforholdsmæssig stor del af de fælles tyske byrder at bære i øjeblikket, at en sådan udtalelse kan fremsættes.

Der var et tredje spørgsmål, som vi drøftede i London, og som stadig er brændende. Det er spørgsmålet om flygtningene. Det må betragtes som meget betydningsfuldt, at den engelske regering under Londonforhandlingerne erkendte, at flygtningebyrden dernede var urimelig stor, og derfor lovede, at man ville iværksætte aktive undersøgelser med hensyn til, hvad der kunne gøres for at fordele flygtningene mere lige-

ligt. Jeg ser med tilfredshed, at de tre vestlige besættelsesmagter nu i fællesskab har nedsat en kommission til undersøgelse af dette spørgsmål. Jeg mener at have grund til at gå ud fra, at også synspunkter fremført fra sydslesvigsk side vil komme til orde i denne kommission. Der er så meget mere grund dertil, som byrden af flygtninge er ganske særlig stor i Sydslesvig og Holsten, der er den del af Tyskland, som har det største procentvise antal flygtninge, og det vil derfor være rimeligt, at en udjævning særlig bliver en flytning fra dette område til andre. Jeg ved, at dette er vanskeligt på grund af boligforholdene længere sydpå, men efterhånden som genopbygningen i Tyskland skrider frem, vil der jo ikke blot blive boliger til flere i industridistrikterne syd- og vestpå, men der vil også blive brug for folk til Tysklands genopbygning, mere brug for dem, end der er i det forholdsvis fattigt udstyrede Sydslesvig. Det kan man allerede se af de nuværende forhold, idet arbejdsløshedsprocenten i Sydslesvig gen-

nemsnitlig er langt større end i Vesttyskland. Det tyder jo på, at der er en overtalig befolkning i Sydslesvig i forhold til de andre dele af landet.

Vi er klar over, at det må tage nogen tid, men vi håber, at det meget snart vil begynde med denne flytning af flygtninge.

Der er imidlertid en ting, jeg gerne vil understrege i denne forbindelse, den såkaldte flygtningenødlov. Den drog vi frem i London, og vi havde håbet, at den var blevet ændret. Den indeholder den urimelige bestemmelse, at flygtninge skal foretrækkes ved besættelse af embeder og stillinger, fordi man vil have et antal embedsmænd fra flygtningenes rækker, der svarer til flygtningenes repræsentation i befolkningen som helhed. Dette er åbenbart urimeligt, når man selv erkender, at det store antal flygtninge ikke skal forblive i Sydslesvig.

Det var derfor en skuffelse, at denne lov praktisk talt uforandret blev forlænget for 1/2 år fremover fra nytår, og jeg går ud fra, at vor regering vil tage dette spørgsmål op med den engelske regering i den nærmeste fremtid.

For godt og vel et år siden skrev nu afdøde Franz von Jessen en meget vægtig artikel om Sydslesvig i „Berlingske Tidende“. Han sluttede med disse ord: „Sagen fortsætter“. Og det er netop rigtigt: sagen fortsætter. Når jeg før sagde, at den er gledet ind i den anden fase, hvor modstanden er voksende, det tyske tryk mærkes, så har vi dér noget af forklaringen på, at der har været en mindre tilbagegang i stemmetallene i Sydslesvig sidste efterår. Det er naturligvis ikke blot udtryk for det direkte tyske tryk under valget, det er også udtryk for, at nu begynder noget af det, som var midlertidigt, at skille sig ud fra det, som er varigt, nu kommer prøvetiden, nu skal det vise sig, hvad der er bestandigt.

Det er vigtigt at slå fast, at nu efter næsten 4 års forløb begynder det at se ud til, at der er betydeligt mere, som er varigt og holdbart, end man kunne tro på et tidligere stadium. Jeg tænker ikke her så meget på stemmetallene som på, at Sydslesvigsk Forenings medlemstal praktisk talt har været uforandret ved den sidste opgørelse, og de sidste tællinger tyder på, at antallet af skolebørn i de danske skoler holder sig, i hvert fald i det væsentlige, selv nu da kommuneskolerne ophæves. Alt dette tyder på, at der er mere kraft i bevægelsen, end man kunne tænke sig på et tidligere tidspunkt.